

Sygn. akt VIII GC 1904/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lipca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Marcin Królikowski

Protokolant Marta Mech

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 lipca 2016 r. w B.

sprawy z powództwa M. T.

przeciwko (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

o zapłatę

1. oddała powództwo,
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 617,00 zł (sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Marcin Królikowski

UZASADNIENIE

Powód M. T. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) domagał się zasądzenia od pozwanego (...) Spółka Akcyjna w W. kwoty 2.276,64 zł wraz z należnymi odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 18 maja 2014r. do dnia zapłaty. Nadto domagał się zasądzenia od pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, iż zawarł z D. K. umowę przeniesienia prawa do odszkodowania w związku z wypadkiem komunikacyjnym z dnia 17 kwietnia 2014r. w wyniku, którego pojazd uszkodzowanego marki H. o nr rej (...) został uszkodzony przez sprawcę, który był ubezpieczony u pozwanego w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody związane z ruchem tych pojazdów. Poszkodowany w dniu 17 kwietnia 2014 r. zgłosił szkodę. Pozwana wszczęła postępowanie likwidacyjne, w wyniku, którego uznała, że przyjmuje, co do zasady odpowiedzialność za poniesioną przez poszkodowanego szkodę.

W ocenie powoda pozwany dowolnie wyliczył wartość odszkodowania pojazdu, stąd też w celu ustalenia rzeczywistych kosztów naprawy pojazdu powód zlecił certyfikowanemu rzeczoznawcy sporządzenie wyceny kosztów naprawy pojazdu, który wskazał, że rzeczywisty koszt naprawy pojazdu wynosi 4.476,25 zł podczas gdy pozwany wypłacił kwotę 2.199,61 zł.

Powód wskazał również, że pozwany zastosował zaniżone stawki: za części zamienne o 45%, za materiały lakiernicze, za roboczogodziny w wysokości 50 zł/h, które odbiegają znacząco od występujących na rynku lokalnym, które wynosiły dla tego rodzaju pojazdów 100 zł/h.

Mając powyższe na uwadze powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 2.276,64 zł tytułem odszkodowania oraz kwoty 700,00 zł tytułem sporządzonej opinii technicznej, jednakże pozwany odmówił dopłaty odszkodowania wskazując,

że sytuacja na rynku motoryzacyjnym umożliwiła poszkodowanemu dokonanie naprawy w różnych zakładach naprawczych, co wiąże się z różnym poziomem kosztów naprawy.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwany podał, iż wypłacona kwota 2.199,61 zł została ustalona z uwzględnieniem wszelkich celowych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów i jest wystarczająca do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia. Przedstawiona przez powoda kalkulacja kosztów naprawy to symulacja hipotetycznych kosztów, które pozostają w całkowitym oderwaniu od stanu faktycznego. W ocenie pozwanego przedstawiona kalkulacja wykonana na prywatne zlecenie obejmuje zawyżone stawki roboczogodzin, podczas gdy nie wiadomo gdzie poszkodowany naprawiał pojazd. Pozwany podkreślił również, że ceny części zamiennych znajdujące się w kalkulacji są cenami części oryginalnych, podczas gdy nie wiadomo czy i jakie części poszkodowany zamontował w swoim pojeździe.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 17 kwietnia 2014 r. pojazd marki H. o nr rej. (...) stanowiący własność D. K. został uszkodzony przez kierowcę ubezpieczonego w zakresie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody spowodowane ruchem pojazdów u pozwanego.

Okoliczność bezsporna

Poszkodowany w dniu 17 kwietnia 2014 r. zgłosił szkodę pozwanemu, który po dokonaniu oględzin uszkodzonego pojazdu dokonał wyliczenia kosztów naprawy pojazdu na kwotę 2.199,61 zł, którą wypłacił poszkodowanemu.

Okoliczność bezsporna, nadto dowód: akta szkodowe (k. 29-70 akt)

W dniu 23 czerwca 2014 r. poszkodowany D. K. zawarł z powodem umowę sprzedaży wierzytelności wraz z należnymi roszczeniami ubocznymi wobec pozwanego z tytułu szkody wynikającej z uszkodzenia samochodu marki H. o nr rej. (...) powstałej w związku ze zdarzeniem komunikacyjnym z dnia 17 kwietnia 2014 r. Umowa cesji nie obejmowała zwrotu kosztów poniesionych w związku z wynajęciem pojazdu zastępczego. Pismem z dnia 23 czerwca 2014 powód poinformował pozwanego o przelewie wierzytelności

dowód: umowa sprzedaży wierzytelności (k. 7-8v akt), zawiadomienie o przelewie wierzytelności (k. 9 akt), zeznanie świadka D. K. (k. 85-85v akt).

M. K. samodzielnie wykonał naprawę uszkodzonego pojazdu. M. K. kupił oryginalne części, które wykorzystał do naprawy, kupił także lakier. W jego ocenie naprawa przywróciła pojazd do stanu sprzed powstania szkody. Odszkodowanie wypłacone przez pozwanego starczyło na koszty zakupu części zamiennych. W ocenie M. K. naprawa tego pojazdu kosztowała ponad 4.000,00 zł.

dowód: zeznania świadka M. K. (k. 89-89v akt)

Powód zlecił wykonanie ekspertyzy rzeczoznawcy i na podstawie wydanej oceny technicznej ustalił, że koszt przywrócenia pojazdu marki H. o nr rej. (...) do stanu sprzed szkody wynosi 4.476,25 zł.

dowód: kalkulacja naprawy nr (...) (k. 10-11v akt),

Pismem z dnia 16 września 2014 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 2.276,64 zł tytułem różnicy pomiędzy wypłaconym odszkodowaniem a wysokością szkody ustaloną oceną techniczną wykonaną przez (...) wraz z odsetkami oraz do zapłaty kwoty 700,00 zł tytułem zwrotu kosztów oceny technicznej w terminie 30 dni od daty otrzymania wezwania. Pozwany odebrał wezwanie w dniu 19 września 2014 r.

dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 16.09.2014r. wraz z potwierdzeniem odbioru (k. 12-13 akt)

Ustosunkowując się do powyższego wezwania do zapłaty pozwany odmówił spełnienia żądania powoda, wskazując, że ustalone przez powoda odszkodowanie zawiera wszystkie celowe i uzasadnione ekonomicznie koszty pozwalające na wykonanie naprawy uszkodzonego pojazdu.

dowód: pismo powoda z dnia 18 marca 2015 (k. 14-15 akt)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przedstawionych przez strony oraz dokumentów znajdujących się w aktach szkody nr (...), które nie budziły wątpliwości, co do swej autentyczności i nie były kwestionowane przez strony, zeznań świadków: D. K. oraz M. K.

Sąd w całości dał wiarę zeznaniom świadka M. K., które w ocenie Sądu były szczere, rzeczowe i korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym ujawnionym w sprawie, natomiast zeznania świadka D. K. okazały się mało przydatne dla rozstrzygnięcia sprawy z uwagi na to, że świadek ten wielu okoliczności sprawy nie pamiętał.

Na podstawie art. 130⁽⁴⁾ § 1 i 5 k.p.c. Sąd pominął wniosek powoda o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność uszkodzeń w pojeździe marki H. (...) powstałych w wyniku zdarzenia w dniu 17.04.2014 r. oraz wysokości kosztów naprawy pojazdu.

Zgodnie z powyższym przepisem, strona, która wnosi o podjęcie czynności połączonej z wydatkami, obowiązana jest uiścić zaliczkę na ich pokrycie w wysokości i terminie oznaczonym przez Sąd. W razie nieuiszczenia zaliczki Sąd pominie czynność połączoną z wydatkami. Sąd zobowiązał pełnomocnika powoda do uiszczenia zaliczki na koszt przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego w kwocie 800,00 zł na rozprawie w dniu 18 marca 2016 r. (k. 80 akt). Powód nie uiścił zaliczki na koszt przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego, ani nie wnosił o zwolnienie z obowiązku poniesienia tego kosztu procesu, więc Sąd pominął wniosek pozwanego o przeprowadzenie tego dowodu.

Sąd przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego miał na uwadze treść art. 233 § 1 k.p.c., zgodnie, z którym Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Sąd zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie, pozwany nie kwestionował faktu wystąpienia kolizji drogowej wskutek, której uszkodzony został uszkodzony samochód osobowy marki H. o nr rej. (...). Pozwany wskazywał, iż dokonał właściwej kalkulacji kosztów naprawy pojazdu, a strona powodowa nie udowodniła wysokości swojego roszczenia.

Sąd zważył, że zgodnie z art. 509 k.c. poszkodowany zbył na rzecz powoda swoją wierzytelność wobec pozwanego, co skutkowało wstąpieniem powoda w prawa i obowiązki pierwotnego wierzyciela pozwanego.

Stosownie do treści art. 822 § 1 k.c. w wykonaniu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej pozwany przyjął odpowiedzialność za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność ponosi ubezpieczony. Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 § 1 i 2 k.c.). Przesłankami odpowiedzialności odszkodowawczej są: zdarzenie, z którym przepis prawny łączy odpowiedzialność odszkodowawczą, powstanie szkody oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniem i szkodą (art. 361 k.c.). W przypadku wystąpienia wymienionych przesłanek naprawienie szkody, przez podmiot do tego zobowiązany, powinno polegać na przywróceniu w majątku poszkodowanego stanu rzeczy naruszonego zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może przewyższać jednak wysokości faktycznie poniesionej szkody.

Konkludując, umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikiłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków (art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych,

Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych). Świadczenie należne od ubezpieczyciela z tytułu umowy ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej ma wyrównać uszczerbek majątkowy powstały już w wyniku wystąpienia zdarzenia wyrządzającego szkodę osobie trzeciej, a który istnieje już od chwili wyrządzenia jej szkody.

W wypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego, osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu "wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego, do których wydatków należy zaliczyć także koszt nowych części i innych materiałów, jeżeli ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy"(wyrok SN z dnia 20 listopada 1970 r., II CR 425/72 (OSNCP 1973. nr 6, poz. 111).

Sąd zważył również, iż w procesie cywilnym ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania i to one są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.). Innymi słowy ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo (żąda czegoś od innej osoby) obowiązany jest udowodnić fakty (okoliczności faktyczne) uzasadniające to żądanie, ten zaś, kto odmawia uczynienia zadość żądaniu, (czyli neguje uprawnienie żądającego) obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje. W myśl ogólnych zasad procesowych, to na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 1997 r., sygn. II CKN 531/97, Lex nr 496544), a na stronie pozwanej spoczywa obowiązek wykazania, że powodowi jego żądanie nie przysługuje (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2006 r., sygn. IV CSK 299/06).

Strony, więc mają obowiązek twierdzenia i dowodzenia tych wszystkich okoliczności (faktów), które stosownie do art. 227 k.p.c. mogą być przedmiotem dowodu. Istota zasady dotycząca ciężaru dowodów sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskałaby aktywnym działaniem. Samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 28 sierpnia 2014 r., sygn. I ACa 286/14).

W ocenie Sądu powód nie udowodnił, zasadności swojego żądania objętego pozwem (art. 6 k.c.). Wykazanie wysokości kosztów naprawy pojazdu uszkodzonego w wyniku zdarzenia z dnia 17 kwietnia 2014 r., wymagało zasięgnięcia wiadomości specjalnych. Powód zgłosił, co prawda wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego, jednakże zobowiązany na rozprawie w dniu 18 marca 2016 r. do uiszczenia zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego nie uiszczył jej. W związku z powyższym Sąd ten dowód pominął.

Pozwany nie zaoferował innych dowodów na powyższą okoliczność, zaprzeczał twierdzeniom powoda, iż koszty naprawy uszkodzonego pojazdu przekroczyły koszty odszkodowania wypłaconego przez pozwanego. Sąd zaś nie mógł oprzeć swoich ustaleń w tym zakresie na prywatnej ekspertyzie przedstawionej przez powoda, gdyż ma ona jedynie walor dokumentu prywatnego, który służy potwierdzeniu stanowiska strony (art. 245 k.p.c.).

Dowód z opinii biegłego nie może być zastąpiony przez opinię wykonaną przez biegłego na zlecenie prywatnej strony, gdyż nie jest to tryb przewidziany w kodeksie postępowania cywilnego. Opinia taka jest dokumentem prywatnym, a nie jest dowodem z opinii biegłego. Jako dokument prywatny potwierdza jedynie, że osoba, która go podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie (art. 245 k.p.c.). Treść tego oświadczenia nie jest jednak objęta domniemaniem zgodności z prawdą zawartych w nim twierdzeń (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2010 r. I CSK 57/10).

Pozasądowa ekspertyza rzeczoznawcy sporządzona na zlecenie strony nie podlega ocenie sądu jako dowód z opinii biegłego (por. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 2001 r. I PKN 468/00, Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 2011 r. II CNP 23/11). Prywatne opinie (ekspertyzy) są wyjaśnieniami stanowiska samej strony z uwzględnieniem wiadomości specjalnych i gdy te nie pochodzą tym samym od biegłego sądowego i nie mogą być samodzielnie przedmiotem oceny. Nie można przeciwstawiać opinii biegłego sądowego opinii pozasądowych, te

pierwsze mają bowiem walor dowodu, a te drugie stanowią jedynie potwierdzenie stanowiska strony (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 1 czerwca 2015 r. I ACa 147/14).

W konsekwencji brak było podstaw do przyjęcia, iż powód udowodnił, iż odszkodowanie wypłacone przez pozwanego nie pokryło szkody obejmującej uszkodzenie marki H. o nr rej. (...), albowiem wykazanie powyższego faktu wymagało zasięgnięcia do wiadomości specjalnych, a z przyczyn opisanych powyżej Sąd przeprowadzenie tego dowodu pomiął. W tej sytuacji w ocenie Sądu w świetle zebranego materiału dowodowego, powód nie udowodnił dochodzonego roszczenia, ani co do jego zasadności ani co do jego wysokości.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 822 § 1 k.c. w zw 6 k.c. a contrario S Sąd oddalił powództwo.

O kosztach procesu, wskazanych w pkt 2 sentencji wyroku, Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, zasądając od powoda na rzecz pozwanego kwotę 617,00 zł tytułem kosztów procesu. Na powyższą kwotę składa wynagrodzenie pełnomocnika procesowego wraz z należną opłatą skarbową.

SSR Marcin Królikowski